

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) Ing. P. T., a b) E. P.**, oba zast. JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec II, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2012, č. j. OÚPSŘ 219/2012-330, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 12. 2013, č. j. 59 A 89/2012 - 39, o návrhu žalobců a) a b) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé“) podali dne 19. 12. 2013 kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 12. 2013, č. j. 59 A 89/2012-39, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 6. 9. 2012, č. j. OÚPSŘ 219/2012-330, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hodkovice nad Mohelkou, stavebního úřadu, ze dne 19. 6. 2012, č. j. SÚ-1124/2010/J/Rozh 2-330, spis. zn. 1124/2010. Posledně citovaným rozhodnutím bylo stěžovatelům dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném ke dni 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění nepovolené stavby oplocení (v délce asi 46 m) umístěné na konkrétně uvedených pozemcích, nacházející se kolem rekreačního domku.

[2] Stěžovatelé současně navrhli, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vznik jejich nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám odůvodnili délkou správního řízení (vedeného od roku 2006) a tím, že odstranění stavby „*je svého druhu krok bez značných finančních výdajů nevratný*“.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil tak, že žalobci neunesli důkazní břemeno, neboť neprokázali splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud po zvážení přednesených argumentů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 ve spojení s §

107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejsou naplněny.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde oba stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností tvrzené vyvozuje a uvést intenzitu hrozící újmy. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti; přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[7] Stěžovatelé požadavkům vyplývajícím z břemene tvrzení a důkazního břemene nedostáli.

Tvrzení, že správní řízení probíhalo od roku 2006, nevypovídá nic o tom, k jaké újmě (charakter újmy, rozsah či intenzita) stěžovatelů dojde v případě výkonu napadeného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby oplocení (z odůvodnění rozsudku krajského soudu je přitom zřejmé, že stavba plotu byla stěžovateli od roku 2006 postupně prodlužována/rozšiřována, a to navzdory skutečnosti, že nebyla povolena a bylo zahájeno řízení o odstranění stavby). Ani jejich obecné konstatování, že odstranění stavby vyžaduje značné finanční náklady, nelze hodnotit jako konkrétní tvrzení a doložení hrozící újmy a jejího rozsahu. Odstranění jakékoliv stavby s sebou ze své podstaty nese určité (tu menší tu větší) finanční náklady, avšak to neznamena, že by Nejvyšší správní soud měl jen z tohoto důvodu automaticky ve všech případech, kde bude předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. V daném případě se navíc evidentně jedná o stavbu oplocení kol rekreačního domku a nikoliv např. o stavbu pro bydlení, jejíž odstranění by mohlo pro oba stěžovatele znamenat i další újmu jiného charakteru.

[8] Současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že dle odůvodnění rozsudku krajského soudu i dle vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stavba plotu stojí na veřejné účelové komunikaci, o jejíž existenci rozhodl příslušný silniční úřad. Stěžovatelé sice existenci této účelové komunikace v kasační stížnosti popírají (obdobně jako v žalobním řízení), nicméně nezpochybňují existenci daného rozhodnutí silničního úřadu, resp. neuvádějí, že by dané

pokračování

rozhodnutí silničního úřadu bylo napadeno opravnými prostředky či žalobou. Nejvyšší správní soud v této fázi řízení nečiní jakýkoliv závěr o existenci či neexistenci rozporu stavby plotu stěžovatelů s veřejným zájmem na užívání veřejné účelové komunikace. Přesto však v rámci rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tuto skutečnost, jež byla ve věci stěžovatelů správními orgány i krajským soudem nutně řešena, a k níž v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuvádějí stěžovatelé ničeho, zcela bez povšimnutí ponechat nemohl.

[9] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Je samozřejmé, že tím Nejvyšší správní soud nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu